

Política**"L'Estat ens té collats pertot arreu"**

"La gent sap que no retallem perquè sí"

"La imatge d'Espanya està deteriorada als mercats, a Europa i al món"

"S'ha acabat la festa i ara toca fer els deures"

20/02/11 02:00 - BARCELONA - XEVI XIRGO / ODEI A.-ETXEARTE

ANDREU PUIG

El president de la Generalitat, Artur Mas, es troba a l'equador dels cent dies de gràcia amb què compta en teoria tot govern abans de solmetre's les crítiques. El primer cavall de batalla de l'executiu de Mas és la retallada de les despeses de l'administració.

Ja té el vaixell controlat?

El vaixell està en vies de reparació. A la Generalitat de Catalunya teníem unes quantes vies d'aigua, i tothom sap que quan tens vies d'aigua no pots sortir a navegar. Estem estabilitzant el vaixell.

I hi havia tantes vies com diuen o les estan exagerant?

Això és el que diu l'oposició. Però són faves comptades. És una discussió absurda. És comptabilitat pura. Les factures que no estaven comptades s'han de comptar. I si hi ha més dèficit del que es va dir, s'ha d'explicar. No acuso l'anterior govern. Em reservo l'opinió. I no hi ha cap ànim de revenja, però les coses s'han de dir. No amagarem la veritat, que és dura i dolorosa.

El traspàs de poders no va ser tan tranquil com va semblar o ens van voler fer veure? O és que els van amagar coses?

El president Montilla, en el moment de fer el traspàs de poders, ja va reconèixer que hi hauria una desviació en el dèficit. Parlaven de 1.800 milions per sobre del que s'havia dit. I passar dels 4.800 acordats als 6.600 ja era greu, però és que passarem del 7.500. La desviació haurà estat de més del cinquanta per cent. Això vol dir que hem de fer un pressupost dur, amb reduccions significatives. Si no, el vaixell va directament contra les roques. Se'ns acusa de ser els destructors de l'estat del benestar, però nosaltres, CiU, ja amb el govern Pujol, justament en vam estat els constructors. Intenten introduir por de cara a les municipals.

Està dient que l'estat del benestar qui l'ha destruït a còpia d'estirar més el braç que la màniga haurà estat el govern anterior, el tripartit?

Jo això no ho diré. Perquè encara el podem salvar, aquest estat del benestar. Però és allò de tenir un dit i tenir gangrena. Si el que vols és salvar la resta del cos, ara has de tallar el dit. L'has de sacrificar. És dolorós, és clar. I tothom el voldria salvar. Però si està gangrenat l'has de tallar. Si no, tindrem una infecció generalitzada a tot el cos.

Però ara un dia ens anuncien que tallen un dit, i l'endemà ens diuen que un altre, i l'endemà un altre. Quan sabrem la diagnosi definitiva i sabrem fins on hem de tallar?

Els consellers estan prenent el pols als seus departaments, i a nosaltres, quan només fa cinquanta dies que hi som, ja se'ns jutja amb severitat. No em queixo. Però els consellers descobreixen tota mena de coses: els convenis, les ajudes, els compromisos, les obligacions, les promeses... I això vol un cert temps.

Però ja han anunciat un deu per cent de retallada.

És el nostre compromís. I afectarà tots els departaments. Reduint el nombre de departaments primer, el d'alts càrrecs després i el personal eventual més tard. I ara continuarem. Aprimarem l'administració. Perquè podem funcionar igual sense tanta gent. Hem d'aprimar, no pas afeblir, l'administració. No m'agradaria haver-ho de fer, però francament, algú ho havia de fer.

Hi ha massa funcionaris?

Els funcionaris, per llei, tenen el seu lloc de treball protegit. Mentre la llei sigui la que és, no cal ni que en parlem. És així. No cal ara tenir debats estèrils de com hauria de ser, perquè a l'Estat hi ha algun territori que en té molts, de funcionaris. Però la llei és clara i s'ha de respectar.

Artur Mas, al Palau de la Generalitat, durant l'entrevista.
Foto: andreu puig.

Notícies relacionades

"El més probable és que el 10 d'abril vagi a votar"

Que les caixes creïn bancs no significa forçosament la desaparició de les caixes. Hem de ser precisos

Hem d'aprimar els òrgans de govern, i la Corporació no en quedarà lliure. A hores d'ara, la figura de Terribas com a directora de TV3 no està en discussió

Els no de Madrid sobre moltes coses volgudes a Catalunya fan més nació. Haurem de fer el nostre camí sense pensar tant en la política espanyola

Per tant, està d'acord que les escoles hagin de retallar un 20% de la despesa corrent.

La lluita bàsica a l'Ensenyament, quina és? El fracàs escolar. Doncs hem de concentrar els esforços en la lluita contra el fracàs escolar. I a la resta, on hi pugui haver un estalvi, hi ha de ser. En les despeses de funcionament hi pot haver estalvi. Tothom pot estalviar. A casa, a l'empresa i a l'escola. Si hi ha cultura d'estalvi, tothom pot estalviar. Sense perdre, és clar, la normalitat del funcionament. I la consellera Rigau el que ha dit és simplement això.

Però hi ha escoles que diuen que no podran complir-ho.

Les que no puguin no podran. Però allà on es pugui estalviar sense afectar serveis bàsics ho hauran de fer. Pitjor seria haver de tancar escoles, no?

Tancar-les no. Però ja han dit que fer-ne de noves tampoc.

Això és una altra cosa. No és que no en vulguem fer, és que no podem. A l'oposició se la jutja pel que diu, però a nosaltres, al govern, se'ns jutjarà pel que fem. I torno al principi: o ens adonem que aquest vaixell anava directe a estavellar-se contra les roques o no anem bé. I jo ho tinc clar: a aquest vaixell li canviarem el rumb i navegarem. No demano que s'aplaudeixin aquestes mesures, només demano que s'entenguin. Tampoc és agradable perdre un dit, i a vegades s'ha de tallar per salvar la resta.

Un deu per cent? No serà més?

No passarem del deu per cent. I arribar-hi serà molt complicat. Les inèrcies i la realitat ens ho faran molt complicat. I estic convençut que a l'Estat espanyol no hi haurà cap autonomia que faci aquest deu per cent de retallada real. Però nosaltres som responsables i ho farem. Però més del deu per cent, no. I després l'Estat ens haurà de pagar el que ens deu, tot i que no vol. El fons de competitivitat són entre 1.300 i 1.400 milions d'euros, i ara no ens els volen pagar. Diuen que el 2013, però ja ho veurem. Ara el que hem de fer és retallar. Aguantar el cap sota l'aigua perquè ve una onada. Si aguantem el cap sota l'aigua, quan hagi passat l'onada el podrem tornar a treure i podrem respirar.

Sempre que no en vingui una altra, és clar.

Els del Maresme sabem allò de les tres Maries. Hi ha una onada, una segona i una tercera. I prou. I jo espero que aquesta sigui la tercera onada, i que després vingui la calma.

La retallada els pot passar factura a les municipals, vist que a molts municipis a hores d'ara ja intueixen que no se'ls construirà aquella escola o aquella carretera promesa

El que fem, evidentment, no ajuda a guanyar vots. Però s'ha de fer. Tinc l'esperança que ens adrecem a un país madur, de gent responsable, que no farà cas dels cants de sirena de l'oposició, que ens titlla de destructors de l'estat del benestar. La gent sap que no retallem perquè sí, i que algú ho havia de fer. Si no ho ha fet el tripartit, ho hem de fer nosaltres.

Hi ha moltes maneres de retallar. Una és aprimar directament les estructures, i l'altra és eliminar-ne o replantejar-ne de poc útils o discutibles, com ara la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, per exemple.

És cert. Ho replantejarem tot. Ara tenim una oportunitat d'or per fer coses que en circumstàncies de bonança no podríem fer. Son quatre fases. Primera, reduir el nombre de departaments i d'alts càrrecs. Segona, reducció del personal eventual. Aquestes ja estan fetes. Ara estem en la tercera, la d'aprimar l'estructura de la Generalitat per sota de les dimensions actuals. I acabarem d'aquí a quinze dies o tres setmanes. I la darrera és, d'aquí a l'estiu, una anàlisi organisme per organisme. Una anàlisi de tota la parafernàlia d'organismes, de consorcis i entitats, que n'hi ha per centenars. I replantejar-los per veure com s'han d'aprimar. Això es farà.

Mantindran Mònica Terribas com a directora de TV3?

No dependrà només de nosaltres, però és indiscutible que la Mònica Terribas està fent una feina més que correcta. Primer hem d'aprimar els òrgans de govern, perquè és un aprimament que si es fa a l'administració ningú n'ha de quedar lliure, i la Corporació tampoc hi ha de quedar. Però la figura de Mònica Terribas en particular jo crec que en aquests moments no està en discussió.

No deixa de ser curiós. Quan CiU era a l'oposició els havíem sentit parlar molt bé del conseller Antoni Castells com a gestor. Ara, en canvi, es lamenten de la situació econòmica que s'han trobat, que devia dependre directament de Castells. O no era tan bo o ara tampoc és tan dolent, no?

Amb el conseller Castells vam ser crítics en moltes coses, com per exemple l'acord de finançament amb l'Estat. I malauradament el temps ens està donant la raó. Que en altres coses potser no vam ser crítics? Potser sí. Però li torno a dir: nosaltres no volem jutjar, no volem situar les coses en aquest teva-meva entre el govern anterior i l'actual. Nosaltres expliquem coses no per anar contra l'anterior govern sinó perquè la gent sàpiga com està la situació. En primer lloc, cal dir que tothom pateix: les famílies, les empreses i el govern. En segon lloc, cal deixar clar que el sistema de finançament de Catalunya històricament ens deixa mals resultats, està infravalorat. I el govern anterior, com d'altres d'anteriors, no ho van saber arreglar. Ho hem millorat, però no funciona. L'Estat ens té collats pertot arreu. I tercer, on sí que hi ha una responsabilitat del tripartit: hi va haver un increment de la despesa superior al que havia de ser. I això ho estem pagant. Jo no vull fer una crítica aforada contra els altres, però hi ha algunes coses poc discutibles. No tenim ganes d'insistir en la culpa de ningú.

Doncs el conseller Lluís Recoder deia aquesta setmana al Twitter que tenia la sensació que el tripartit se n'havia anat llançant la casa per la finestra.

Jo sóc el president. I he de ser el més prudent. En segons quines coses he de ser, i seré, el més agosarat. Però en aquestes, el més prudent.

Vostès retallen. Però la situació de crisi ha servit al govern espanyol d'excusa ideal per eliminar el model de caixes que hi havia a Catalunya.

Una cosa és evident. A Espanya hi havia 45 caixes d'estalvis i ara n'hi ha 17. I a Catalunya hem passat de deu a tres. N'hi ha un terç. Era estrictament necessari? Jo sempre he estat defensor del nostre model de caixes, i en temps de normalitat no hauria sigut necessari fer res. Totes feien una funció. Però en un moment de tanta festa financera com la que hi ha hagut, potser alguna cosa s'havia de fer. Una gran crisi sempre causa víctimes. El sistema financer espanyol estava molt poblat, amb moltes entitats, i a Catalunya també. I en una crisi sempre hi ha víctimes.

Vol dir que ja li està bé?

No. El que jo dic és que s'ha actuat bastant bé. En definitiva, en pocs mesos s'ha fet un procés de reducció sense gran dramatisme. El model anterior, m'estava bé? Sí. Però hi ha hagut un tsunami financer. I els tsunamis s'ho emporten tot.

I bancaritzen les caixes.

Que les caixes creïn bancs no significa la desaparició de les caixes. Hem de ser precisos. La transformació de les caixes en bancs pot acabar fent desaparèixer una caixa? Sí. Però no forçosament. Valgui l'exemple de La Caixa, que ha creat un banc però continua sent una caixa. El problema vindrà després, quan una caixa que hagi creat un banc hi quedi en minoria. Aleshores sí. Però a hores d'ara això a Catalunya no ha passat. I farem tot el possible perquè no passi. Les exigències europees i mundials són molt dures, i les caixes, sense possibilitat de captar capital queden indefenses en el mercat. S'han de convertir en bancs per captar capital, però sense que les caixes perdin el control. No serà fàcil, és cert. Perquè Catalunya no pot perdre ni poder ni capacitat financera. Però el sector financer s'havia de sanejar perquè el teixit productiu i la petita i mitjana empresa pugui accedir al crèdit, que això està escanyant una bona part de la nostra economia. La bancarització de caixes no és dolenta, però s'ha de fer sota control. I la pel·lícula encara no ha acabat.

En el tracte discriminatori entre el 10 i el 8% per a caixes i bancs, seran bel·ligerants?

Aquest és un tracte excessivament sever a les caixes. Però no ens enganyem: la imatge d'Espanya està deteriorada als mercats, a Europa i al món. I quan et passa això has d'aturar-ho. Ara s'ha acabat la festa i toca fer els deures.

Darrera actualització (Diumenge, 20 de febrer del 2011 08:27)

Publicat a

Avui 20-02-2011 Pàgina 4

El Punt Barcelona 20-02-2011 Pàgina 22

El Punt Comarques Gironines 20-02-2011 Pàgina 22